

RILEY
SAGER

POSLEDNÍ NOC

THRILLER

TUHLE JÍZDU PŘEŽIJE
JEN JEDEN Z NICH

RILEY SAGER
POSLEDNÍ NOC

Copyright © 2022 by Todd Ritter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-978-80-277-2975-3 (pdf)

RILEY SAGER
POSLEDNÍ
NOC

VENDETA

Všem těm báječným lidem tam ve tmě.

„Připoutejte se, bude to bouřlivá noc.“

Vše o Evě

Obraz se postupně rozjasňuje.

Parkoviště.

Uprostřed noci.

Uprostřed pustiny.

Začátek na konci jako v klasickém filmu noir. Bill Holden leží mrtvý v bazénu. Fred MacMurray dokončuje své doznání.

Kruh se uzavírá. Jako smyčka.

Vidíme auto, motorest a neonový nápis na parkovišti, který se ve zpětném zrcátku rozjíždějícího se vozu rychle zmenšuje. Uvnitř jsou dva lidé – za volantem muž a vedle něj mladá žena. Oba hledí čelním sklem na silnici před sebou a tváří se, jako by si nebyli jistí.

Kdo jsou.

Kam jedou.

Jak se tady ocitli právě v tuhle chvíli. Těsně před půlnocí. V posledních vteřinách úterý 19. listopadu 1991.

Ale Charlie ví, co je na pokraj toho nejistého nového dne přivedlo. Situace se odvíjí okénko po okénku jako film v promítačce a ona si přesně uvědomuje, jak se to všechno seběhlo.

Ví to, protože tohle není film.

Je to tady a teď.

Ta dívka v autě je ona.

Muž za volantem je vrah.

*Podobných filmů Charlie už viděla snad sto, a tak je jí jasné,
že úsvitu se dožije jen jeden z nich.*

21:00

INT. KOLEJ - DEN

Zůstat nepřipadá v úvahu.

Proto se Charlie uvolila nastoupit do auta s úplně cizím člověkem.

Robbiemu – i sama sobě – slíbila, že když se jí něco nebude zdát, vezme do zaječích. Opatrnosti není nikdy dost. Zvlášť v dnešní době.

Zvlášť po tom, co se stalo Maddy.

Charlie už se na útěk vnitřně připravila a sestavila si seznam scénářů, které by k němu měly vést. Pokud bude auto moc otlučené nebo bude mít kouřová skla. Pokud v něm bude sedět ještě někdo jiný, a to bez ohledu na zdůvodnění. Pokud se bude zdát, že řidič na odjezd příliš spěchá, nebo bude naopak spěchat málo. Stačí jediný záchvěv strachu a prchne zpátky na kolej. Přísahala to Robbiemu, sobě i Maddy, se kterou si pořád ještě občas povídá, i když už dva měsíce leží v hrobě.

Pochybuje, že na to dojde. Protože on vypadá sympaticky. Přátelsky. Rozhodně to není typ, který by dělal věci, které se staly Maddy a dalším.

A navíc není cizí. Alespoň ne úplně. Už se jednou viděli u nástěnky na univerzitě, kde se krčili pod záplavou inzerátů, v nichž se studenti snažili najít odvoz domů a jiní jim ho

nabízeli výměnou za úhradu benzínu. Charlie právě vyvěsila svůj letáček – pečlivě vytištěný a s trhacími lístečky s telefonním číslem – a vtom se po jejím boku objevil on.

„Jedeš do Youngstownu?“ zeptal se a přenesl pohled z ní na inzerát a zase zpátky.

Charlie na chvíli zaváhala. Zvyk po Maddy. Ta se nikdy nedávala do řeči s cizími lidmi, dokud si neujasnila jejich záměry. Třeba si jen chtěl popovídat. Nebo se ji snažil sbalit. Nepravděpodobné, ale ne zcela vyloučené. Koneckonců, takhle se seznámila s Robbiem. Bývala hezká, než se do ní zařaly drápy provinilosti a smutku.

„Jo,“ odpověděla nakonec, když se jeho pohled vrátil k nástěnce a usoudila, že je tam ze stejného důvodu jako ona. „Ty taky?“

„Do Akronu,“ řekl.

Když to Charlie uslyšela, zpozorněla. Nebyl to sice přímo Youngstown, ale celkem blízko. Mohl by ji vysadit po cestě.

„Řidič, nebo spolujezdec?“ zeptala se.

„Řidič. Doufal jsem, že najdu někoho, kdo by se se mnou podělil o peníze na benzin.“

„A nemohla bych to být já?“ prohodila a nechala ho, aby si ji prohlédl a uvážil, jestli by s někým takovým chtěl strávit několik hodin sám v autě. Věděla, že z ní vyzářuje naštvaná zasmušilost, a chlapi jeho typu by jí určitě poradili, aby se trochu víc usmívala, kdyby se nebáli, že jim dá facku. Beznaděj a sklíčenost se nad ní vznášely jako dešťový mrak.

Charlie si ho také změřila. Připadal jí o několik let starší než typický student, ačkoliv to mohlo být jen jeho urostlou postavou. Byl vysoký, měl širokou hrud a hranaté čelisti. V džínách a mikině s názvem Olyphantovy univerzity vypadal jako hrdina nějaké komedie ze studentského prostředí ze čtyřicátých let. Nebo jako padouch z komedie z osmdesátek.

Předpokládala, že je postgraduální student jako Robbie. Jeden z těch, kterým se zalíbil vysokoškolský život a rozhodli

se, že se ho nevzdají. Ale měl hezké vlasy, čehož si Charlie povšimla, i když je sama měla přerostlé, zplihlé a neupravené. A taky zářivý úsměv, se kterým pronesl: „Mohla. Kdy chceš odjet?“

Charlie gestem ukázala na svůj inzerát a na čtyři velká písmena uprostřed stránky.

HNED

Odrhl lísteček ze spodní části letáku a zanechal tam mezeru, která Charlie připomněla chybějící zub. Při té myšlence se zachvěla.

Muž si uložil papírek do peněženky. „Uvidím, co se dá dělat.“

Charlie nečekala odpověď. Bylo uprostřed týdne uprostřed listopadu a do Děkuvzdání zbývalo už jen deset dní. Nikdo se pryč z univerzity nechystal. Nikdo kromě ní.

Ten večer jí však zazvonil telefon a matně povědomý hlas na druhém konci řekl: „Ahoj, tady Josh. Od nástěnky.“

Charlie právě seděla na koleji a zírala na polovinu svého pokoje, která byla kdysi plná Maddyiných věcí, ale teď zela mrtvolnou prázdnotou. „Ahoj, Joshi od nástěnky,“ pobavila odpovědí sama sebe.

„Ahoj...“ Josh se odmlčel a nepochybně se podíval na lísteček s jejím jménem, který držel v ruce. „Charlie. Jen jsem ti chtěl říct, že bych mohl zítra, ale až večer. V devět. Jestli chceš, rezervuju ti sedadlo spolujezdce.“

„Beru.“

A to bylo všechno.

Teď je ze zítřka dnešek a Charlie se naposledy rozhlédne po pokoji na vysokoškolské koleji, kam se s největší pravděpodobností už nikdy nevrátí. Pomalu přejíždí místnost zrakem, aby jí neušel ani centimetr místa, kde byla poslední tři roky doma. Stoly plné věcí. Postele zavalené polštáři. Světelný řetěz, který Maddy vyvěsila o prvních Vánocích a nikdy ho nesundala, blikal jako o závod.

Zlatavé sluneční světlo podzimního odpoledne, které proniká oknem, dodává všemu kolem sépiově hnědý nádech a Charlie cítí radost i smutek. Nostalgii. Tu krásnou bolest.

Do místnosti za jejími zády někdo vstoupí.

Maddy.

Charlie ucítí její parfém. Chanel No. 5.

„To je ale díra,“ řekne Maddy.

Charlie se melancholicky usměje. „Myslím, že...“

„Charlie.“

INT. KOLEJ - VEČER

Robbieho hlas z otevřených dveří zapůsobí jako lusknutí prstů. Kouzlo rázem zmizí. Stoly jsou prázdné. Postele svlečené. Vánoční světla zůstala, ale už několik měsíců jsou vytažená ze zásuvky. V okně se nezračí hřejivé sluneční paprsky, na jejich místě Charlie vidí jen strohý obdélník tmy.

A pokud jde o Maddy, ta už je dávno pryč. Nezbyl po ní ani nejjemnější závan parfému.

„Je devět,“ oznámí Robbie. „Už je čas.“

Charlie stojí uprostřed pokoje, pořád jakoby ve snu. Návrat z říše představ zpět do drsné reality je zvláštní, otřesný. V tomhle pokoji už nezbyl ani kousek štěstí. Teď to jasně vidí. Je to pouhá krabice s holými bílými stěnami, kde zůstaly jen vzpomínky zkalené tragédií.

Robbie ji ze dveří pozoruje. Ví, co se právě stalo.

Že se v duchu přenesla do filmu.

Robbiemu to nikdy nevadilo, což je jedna z věcí, které na něm má ráda. Zná její příběh, zná její utkvělé představy a dokáže ji pochopit.

„Vzala sis prášek?“

Charlie polkne a přikývne. „Jo.“

„Máš sbaleno?“ zeptá se Robbie, jako by odjížděla jen na víkend, a ne nejspíš navždycky.

„Snad jo. Byla to fuška.“

Většinu dne přehazovala věci z jedné hromádky na druhou: vzít s sebou, nechat tady. Nakonec si toho sbalila velice málo. Jen dva kufry s veškerým oblečením a krabici plnou věcí na památku a milovaných VHS kazet. Zbytek skončil v krabiciích svědomitě umístěných doprostřed pokoje, aby se jich správce budovy mohl snadno zbavit, až všem dojde, že už se nevrátí.

„Jestli potřebuješ víc času, není problém,“ řekne Robbie.
„Nemusíš odjíždět už dneska večer. Když počkáš do víkendu, můžu tě odvézt.“

Charlie si to uvědomuje. Ale počkat – třeba jen pár dní – je pro ni stejně nepředstavitelné jako zůstat.

„Teď už se z toho nedá vycouvat.“

Popadne kabát. Tedy vlastně Maddyin kabát. Obnošený svršek po babičce, který tu nedopatřením zůstal i poté, co veškeré její osobní věci odvezli. Charlie ho našla pod Maddyinou postelí a přivlastnila si ho. Je velice starý – z padesátých let – a na Charlie, která se obvykle obléká nenápadně a hledí splynout s davem, nezvykle křiklavý. Kabát je ušitý ze zářivě červené vlny, má masivní límec ve tvaru motýlích křídel, která se spojí, když si ho Charlie zapne až k bradě.

Robbie se chopí kufrů, Charlie vezme do náruče krabici a batůžek, který nosí místo kabelky. Nezamkne za sebou. Proč by se namáhala? Před odchodem však přece jen něco udělá: z bílé tabulky na dveřích setře jména napsaná fixou.

Charlie + Maddy

Na dlani jí po nich zbude černá šmouha.

Odejdou rychle a tiše, aniž by si jich ostatní dívky všimly – většina z nich se shromáždila ve společenské místnosti na konci chodby. Charlie uslyší hýkající hlas Roseanne Barrové, po němž se ozve předtočený smích. Televizní posedlost svých spolubydlících nikdy nechápala – proč se dívat na televizi, když filmy jsou o tolik lepší? Dnes večer však Charlie tohle rozptýlení vítá. Chce se vyhnout loučení. Dřív se s mnoha dívkami ze stejného patra kamarádila, s Maddyinou smrtí

to však skončilo. Teď je nejlepší prostě zmizet. Rychle a bez ceremonií. Stejně jako Maddy.

„Prospěje ti to,“ řekne Robbie cestou výtahem do přízemí. Charlie si všimne, jak dutě zní jeho hlas: jasná známka toho, že si myslí pravý opak. „Potřebuješ si od všeho jen trochu odpočinout.“

Od chvíle, kdy Charlie oznámila svůj záměr odejít ze školy, uplynuly už tři dny, ale Robbie si stále odmítal připustit, co to pro ně znamená. Navzdory slibům, že si budou věrni, i narychlo naplánované Robbieho vánoční návštěvě Youngstownu si Charlie dobře uvědomuje, jaká je realita.

Jejich vztah končí.

Ne že by si každý šel hned po svých. Rozhodně ne tak jako Rhett Butler ve filmu *Jih proti Severu*: „Upřímně řečeno, je mi to fuk.“ Charlie je však jasné, že nějakým druhem rozchodu to skončit musí. Budou je dělit dva státy a čtyři sta mil. On zůstane na univerzitě a bude dál stát za hřích, jak prohlásila Maddy, když ho poprvé viděla. Robbie Wilson, matematický génius a trenér plavání s bradou Richarda Gere a břišáky Brada Pitta. Už teď kolem něj krouží holky toužící zaujmout Charliino místo. Dá se s úspěchem předpokládat, že jedné z nich se to nakonec povede.

Jestli je to cena, kterou musí zaplatit, aby se odtud dostala, tak budiž. Snad toho nakonec nebude litovat.

EXT. BUDOVA KOLEJE - NOC

Když vystoupí z výtahu, vestibul koleje je prázdný. Stejně jako zasněžené nádvoří, přes které vykročí k parkovišti. Navzdory přicházející zimě jsou v několika pokojích v horních patrech otevřená okna, ze kterých se linou dobře známé zvuky vysokoškolského života. Smích. Cinknutí jedné z chronicky nesopelivých mikrovlnek na pokoji. Hudba puštěná hlasitěji, než dovolují kolejní předpisy. Charlie tu písničku pozná. Siouxsie and the Banshees. Kiss Them for Me. Maddy tu píseň milovala.

Když projdou nádvořím, zastaví se u obrubníku a Robbie položí její kufry vedle pouliční lampy – domluveného místa setkání.

„Myslím, že je to tady,“ řekne.

Charlie se připraví na další variantu rozhovoru, který už spolu vedli snad desetkrát. Vážně musí odjet? Neexistuje možnost, že by to vydržela do konce semestru?

Její odpověď je pokaždé stejná. Ano, musí odjet. Ne, do zkoušek to nepočká. Byly doby, krátce po Maddyině smrti, kdy si to představit uměla.

Teď už ne.

Teď je Charlie skálopevně přesvědčená, že odsud musí vypadnout.

Přestala chodit na přednášky, přestala se bavit s kamarádky, uzavřela skoro všechny stránky svého předchozího života.

Jako by neustále šlapala na brzdu. Teď je čas dát se zase do pohybu, i když to měl být ve skutečnosti jen útek.

Robbiemu slouží ke cti, že se ji na poslední chvíli nepokouší přemluvit, aby zůstala. Nejspíš ho udolala. Teď už zbývá jen rozloučit se.

Robbie se skloní, aby ji políbil a pevně objal. Charlie v jeho teplé náruči pocítí provinilost za své rozhodnutí odjet způsobené jiným, naprosto odlišným pocitem viny. Je to matrožka plná výčitek svědomí, že ničí jedinou věc, která doteď unikala zkáze.

„Promiň,“ řekne a zadrhne se jí hlas, až ji to samotnou překvapí. „Vím, že je to těžké.“

„Ty to máš ještě těžší,“ odpoví Robbie. „Chápu, proč to musíš udělat. Mělo mi to dojít dřív. Jen doufám, že ti přestávka přinese přesně to, co potřebuješ, a až přijde jarní semestr, budeš připravená se ke mně vrátit.“

Když na ni Robbie upře své velké hnědé oči, Charlie ucítí další bodnutí lítosti. Maddy říkávala, že jsou to oči laně. Byly tak kulaté a oduševnělé, že když se do nich zadívala poprvé, připadala si jako zhypnotizovaná.

I když jejich první setkání bylo celkem všední, Charlie si je vybavuje jako scénu z klasické romantické komedie. Odehrálo se v knihovně. Ona byla druhačka zmožená pitím dietní coly a zkouškovým stresem, Robbie absurdně hezký student prvního ročníku postgraduálu, který hledal, kam by se posadil. Vybral si její stůl, ke kterému by se pohodlně vešli čtyři lidé, ale Charlie si na něm rozložila hromadu knih a celý si ho zabrala pro sebe.

„Nenašlo by se tu jedno místo?“ oslovil ji.

Charlie vzhledla od knihy Pauline Kaelové, kterou právě četla, uviděla ty oči a okamžitě ztuhla. „Ehm, jasně.“

Neudělala mu místo. Vlastně se ani nepohnula. Jen zírala. Tak upřeně, že si Robbie přejel dlaní po tváři a zeptal se: „Mám něco na obličej?“

Zasmála se. Sedl si. Dali se do hovoru. O zkouškách. O studentském životě. A o životě vůbec. Dozvěděla se, že Robbie studoval na Olyphantově univerzitě, rozhodl se zůstat i na postgraduál a byl na nejlepší cestě stát se profesorem matematiky. Robbie se dozvěděl, že rodiče vzali Charlie třikrát do kina na *E.T. – Mimoszemšťan* a že pokaždé celou cestu domů probřečela.

Povídali si, dokud nezavřeli knihovnu. A pak v tom pokračovali v nočním baru mimo školní areál. Nepřestali, ani když ji ve dvě ráno doprovázel ke koleji. Tehdy jí Robbie řekl: „Jen abys věděla, ve skutečnosti jsem nehledal místo k sezení. Jen jsem potřeboval záminku, abych se s tebou mohl dát do řeči.“

„Proč?“

„Protože jsi výjimečná,“ řekl. „Poznal jsem to hned, jak jsem tě uviděl.“

Charlie se do něj okamžitě zabouchla. Robbie se jí samozřejmě líbil. Byl hezký, ale dělal, jako by si to ani neuvědomoval. Líbil se jí i jeho smysl pro humor. A že se vůbec nezajímal o filmy, což jí připadalo osvěžujícím způsobem cizí. Byl úplně jiný než nedospělí kluci uhranutí *Kmotrem*, které potkávala na většině filmových přednášek.

Nějakou dobu jim to klapalo. Dokonce skvěle. Po Maddyině smrti se však Charlie změnila a teď už se nemůže znovu stát tou dívkou, kterou byla ten večer v knihovně.

Robbie se podívá na hodinky a oznámí, že je pět minut po deváté. Josh má zpoždění. Charlie přemítá, kam by to na škále obav měla asi zařadit.

„Nemusíš tu čekat se mnou,“ řekne.

„Ale já chci,“ odpoví Robbie.

Charlie ví, že by měla taky chtít. Bylo by normální chtít s ním strávit co nejvíc času, než se rozejdou. Ale pro ni je normální chtít se vyhnout chvatnému loučení před skoro úplně cizím člověkem. Normální je přát si smutné, tiché rozloučení, jehož svědky budou jen oni sami. Bogart vyprovází Bergmanovou

k letadlu na konci filmu *Casablanca*. Streisandová pohladí Redforda po vlasech v *Takoví jsme byli*.

„Je zima,“ řekne Charlie. „Vrať se dovnitř. Víím, že máš brzo ráno školu.“

„Určitě?“

Charlie přikývne. „Zvládnou to. Přisáhám.“

„Až dorazíš domů, zavolej mi,“ řekne Robbie. „V kteroukoliv hodinu. A ozvi se mi i z cesty, jestli někde uvidíš telefonní budku. Ať víím, že jsi v pořádku.“

„Jedeme z New Jersey do Ohia. Hrozí mi jen to, že umřu nudou.“

„Tak jsem to nemyslel.“

Charlie to ví, protože si myslí totéž co Robbie. To, co ani jeden z nich nechce vyslovit, protože by tím pokazili loučení.

Maddy je mrtvá.

Někdo ji zabil.

A ten někdo je pořád na svobodě. Klidně by to mohl udělat znovu.

„Pokusím se zavolat,“ řekne Charlie. „Slibuju.“

„Představuj si, že je to jeden z těch filmů, na které jsem se s tebou vždycky musel koukat,“ řekne Robbie. „Víš, s tím francouzským názvem.“

„Film noir?“ Charlie zavrtí hlavou. Copak ho ani po roce chození nic nenaučila?

„Jo, to je ono. Jsi vězněná a pomoci se můžeš dovolat jedině tak, že budeš se svým ustaraným přítelem mluvit v šifrách.“

„A jak zní heslo?“ přistoupí Charlie na jeho hru a je ráda, že se Robbie rozhodl loučení ukončit.

Ne smutně.

Filmově.

„Trochu se to zamotalo.“

Charlie vytuší, že se Robbie snaží napodobit Bogarta, přestože mu z toho vyšel spíš Jimmy Stewart.

„A když bude všechno v pořádku?“

„Jde to jako po másle, miláčku.“

Tentokrát opravdu zní jako Bogart, a když to Charlie uslyší, skoro jí pukne srdce.

„Miluju tě,“ řekne mu.

„Já vím.“

Charlie si není jistá, jestli je Robbieho reakce záměrně jako vystřižená z *Hvězdných válek*, nebo jde jen o náhodu. Tak či onak na tom nesejde, protože ji Robbie znovu líbá, naposledy objímá a doopravdy se loučí. A je to smutnější než v jakémkoli filmu. Bolest v její hrudi zesílí – je ostrá a Charlie očekává, že ji bude provázet celou cestu domů.

„Pořád jsi výjimečná, Charlie,“ řekne Robbie. „Chci, abys to věděla.“

Pak odejde a Charlie osiř. Stojí sama u obrubníku s krabicí a dvěma kufry a situace se konečně jeví reálně.

Opravdu to dělá.

Odjíždí.

Za pár hodin bude doma, nejspíš se bude dívat na nějaký film s babičkou Normou a možná se začne pomalu vracet k té holce, kterou dřív bývala.

Charlie otevře batůžek a vyloví oranžovou lahvičku s prášky, která se na jeho dně povaluje už od září. Uvnitř lahvičky jsou rovněž oranžové tablety, které jí vždycky připomínaly lentilky. Když je ještě brala.

V tom Robbiemu lhala. Poslední si vzala před třemi dny, i když jí psychiatrička slíbila, že pomůžou udržet její filmové představy na uzdě. Což se skutečně dařilo. Ale taky z nich byla ospalá i neklidná a její tělo se neustále zmítalo mezi těmito dvěma extrémy. Výsledkem byly týdny bezesných nocí a ztracených dnů. Ty oranžové tabletky z ní udělaly upírku.

Aby to psychiatrička zmírnila, předeepsala Charlie i malé bílé pilulky na spaní.

Ty byly ještě horší.

O tolik, že už je vysadila.

Teď nastal čas rozloučit se i s těmi oranžovými. Skoncuje s prášky všech barev.

Charlie sestoupí z obrubníku a ujde pár metrů ke kanálu vsazenému do asfaltu. Vysype do něj pilulky a s velkým uspokojením sleduje, jak se odrážejí od kovové mřížky a padají do tmy dole. Lahvička skončí v nedalekém odpadkovém koši.

Když se Charlie vrátí ke krabici a kufrům, pevněji se zabalí do červeného kabátu. Listopadová noc balancuje na pomezí podzimu a zimy. Obloha je jasná, hvězdy září, ale ve vzduchu je ostrý chlad, který ji rozechvívá. Nebo se snad třese kvůli tomu, že je teď venku sama, zatímco tam někde pobíhá vrah?

I kdyby si to nebezpečí neuvědomovala, připomněl by jí to osvětový leták přilepený na pouliční lampě vedle ní. Letáky jsou přímou reakcí na Maddyinu vraždu. Stejně jako smuteční vigilie se svíčkami. A pozvaní řečníci. A psychologové, kteří přišli do univerzitního kampusu vyzbrojení letáky a dobrými úmysly.

Charlie se tomu všemu vyhýbala a raději truchlila o samotě. Tím pádem jí také unikl pocit strachu, který školu v posledních dvou měsících sevřel. Většinu času trávila zavřená ve svém pokoji a neměla tak důvod se bát.

Teď však cítí mrazení v zátylku. Leták se seznamem pravi-del, z nichž většinu teď právě porušuje, jí na klidu nepřidává.

V noci nechoď nikam sama.

Vždy se pohybuj ve dvojici.

Vždycky někomu řekni, kam jdeš.

Nikdy nevěř cizímu člověku.

U posledního bodu se Charlie zarazí. Protože i když by si ráda myslela něco jiného, Josh je cizí člověk. Nebo bude, pokud se vůbec ukáže. Charlie nenosí hodinky, a tak neví, kolik je. Tuší však, že brzy bude čtvrt na deset. Pokud se v dohledné době neobjeví, nezbude jí nic jiného než se vrátit na kolej. Nejspíš už to měla udělat. Sakra, podle toho letáku by tu vůbec neměla být. Stojí sama s kufry na chodníku a na první pohled vypadá jako někdo, kdo se chystá odjet a nikomu by pár dní nechyběl.

Jelikož její potřeba zmizet odsud zdaleka převažuje nad strachem, Charlie zůstane a sleduje vjezd na parkoviště. Zanedlouho se na obzoru objeví dvojité záře.

Světlometry.

Vjedou na parkoviště, opíší velký oblouk a zamíří přímo k ní. Charlie v tom jasu přimhouří oči a podívá se na chodník, kde se její stín táhne jako přízrak až do trávy pocukrované sněhem. O pár vteřin později už na ni u obrubníku čeká auto. Dveře na straně řidiče se otevřou a vystoupí Josh.

„Ahoj, Charlie,“ pozdraví ji s plachým úsměvem, jako by šlo o první rande.

„Ahoj.“

„Omlouvám se, že jedu až večer,“ řekne Josh. „Jinak to bohužel nešlo.“

„Nic se neděje.“

Za poslední dva měsíce se Charlie s tmou dobře obeznámila. Většinu nocí probděla až do svítání, částečně kvůli práškům, pokoji ozářenému televizí a filmu, na který se zrovna dívala.

„Váš kočár čeká, madam,“ prohodí Josh a poklepe na střechu auta. „Není to žádná limuzína, ale odveze nás, kam bude potřeba.“

Charlie si vůz zběžně prohlédne. Břidlicově šedý Pontiac Grand Am zdaleka nevyhlíží jako kus šrotu, alespoň jí tak nepřipadá. Čerstvě umytá karoserie. Žádné zjevné škrábance nebo promáčkliny. A už vůbec ne zatmavená okna. Charlie dobře vidí na přední sedadlo, které je díkybohu prázdné. Je to typ auta, jakým by mohl jezdit její otec, kdyby tu ještě byl. Solidní. Snad i spolehlivé. Vůz, který záměrně nevyčnívá z davu.

Josh se podívá na krabici a kufry u jejích nohou. „Nevěděl jsem, že toho budeš mít tolik. Jedeš pryč na dlouho?“

„Na moc dlouho snad ne,“ řekne Charlie, přestože to nemyslí vážně, nebo snad ve skrytu duše ano? A proč by to neměla chtít? Neměla by se alespoň pokusit vrátit na jarní semestr? Kvůli Robbiemu. A možná i kvůli sobě.

Všechno to dělá jen kvůli Maddy, i když ví, že ona samotná by s tím nesouhlasila.

Jsi pěkná kráva, zlato. To by jí Maddy řekla, kdyby zjistila, že se chystá odejít z univerzity.

„Vejde se to všechno do auta?“ zeptá se Charlie.

„Bez obav,“ prohodí Josh, rychle přejde dozadu a odemkne kufr.

Charlie popadne kartonovou krabicí a vykročí k zavazadlovému prostoru. Josh se k ní vrhne dřív, než se stihne ke kufru přiblížit. Vezme jí krabicí z rukou a nechá jí jen batoh.

„Pomůžu ti,“ řekne jí.

Charlie má najednou volné ruce a několik následujících vteřin stráví tím, že sleduje, jak Josh dává její věci do kufru. Během té krátké chvíle si na něm všimne něčeho zvláštního. Josh není přímo za autem, jak by se při nakládání dalo očekávat, ale stojí trochu bokem a širokými zády jí brání ve výhledu na otevřený kufr. Skoro jako by uvnitř bylo ještě něco jiného. Něco, co nemá vidět.

Charlie tuší, že asi o nic nejde.

Ví, že o nic nejde.

Lidé někdy dělají divné věci. Ona si v duchu promítá filmy a Josh zase divně ukládá zavazadla do kufru. Žádná věda.

Jenže Josh se po zabouchnutí dveří otočí a Charlie si na něm všimne něčeho jiného. Něčeho, co je v jejích očích ještě divnější než to, jak naložil kufr.

Josh je totiž oblečený stejně jako u nástěnky.

Úplně stejně.

Stejně džíny. Stejná mikina. Stejně hezké vlasy. Ano, jsou na univerzitě a takhle se tu oblékají všichni, je to taková neoficiální uniforma. Ale Josh v ní nepůsobí přirozeně, skoro jako by to nebylo jeho běžné oblečení. Charlie si uvědomí, že vypadá tak trochu jako komparzista vybraný castingovou agenturou. Typický svalovec z univerzitního prostředí.

Josh se znovu usměje a Charlie si všimne, že je to dokonalost sama. Úsměv filmové hvězdy tak krásný, až z něj jde strach. Působí sexy. A zároveň zlověstně. Charlie se nemůže rozhodnout, co si má vybrat.

„Hotovo,“ oznámí Josh. „Jsi připravená změnit vzduch?“

Charlie neodpoví hned. Nemůže se zbavit myšlenky, že to všechno mohou být varovná znamení. Kufr. Oblečení. Přisahal

by, že právě takové věci ji přimějí otočit se na podpatku a okamžitě se vrátit na koleje.

Ještě na to není pozdě. Klidně by mohla Joshovi sdělit, že si to rozmyslela a ať vyndá její zavazadla z kufru. Místo toho si řekne, že by neměla být tak podezíravá. O Joshe tady nejde. Ani o to, co má na sobě. Nebo jak nakládá kufr. Jde o ni a o to, že na poslední chvíli hledá důvody, proč by neměla odjíždět.

A ty by se rozhodně našly. Měla by dokončit studium. Vybrala si obor, který ji baví. A pak je tu prostý fakt, že by tím udělala radost Robbiemu.

Ale byla by sama šťastná?

Charlie si to nemyslí.

Mohla by to předstírat kvůli Robbiemu. Mohla by se dál chovat apaticky, jak to dělala už od září. Kdoví, možná by se ten bouřkový mrak, pod kterým žila, nakonec zvedl a byla by z ní znovu normální studentka. Tedy tak napůl. Charlie je dost sebekritická na to, aby věděla, že nikdy nebude úplně stejná jako ostatní. Vždycky na ní bylo a vždycky bude cosi podivínského. A tak je to v pořádku.

V pořádku však z jejího pohledu není setrvávat na místě, kde je jí mizerně. Kde si denně připomíná hlubokou a bolestnou ztrátu. Kde na ni útočí vzpomínky a neuplyne týden, den ani hodina, kdy by si s tíživým pocitem viny nepomyslela: *Neměla jsem ji opustit. Měla jsem mu v tom zabránit. Měla jsem ji zachránit.*

Podívá se na Joshe, který stále trpělivě čeká na odpověď.

„Jsem připravená jako nikdy,“ řekne.

INT. PONTIAC - NOC

Charlie se učila řídit v autě, ve kterém později zahynuli její rodiče.

Otcova trpělivost se s každým dalším cukavým otočením na školním parkovišti ztenčovala. Trval na tom, aby se Charlie naučila jezdit s manuální převodovkou, protože jeho slovy: „Pak už můžeš řídit všechno.“

Manuál jí však nešel na rozum. Tři pedály místo dvou jako v matčině autě a všechny ty kroky, které musela provádět. Tanec, který neznala a o němž si myslela, že ho nikdy v životě nezvládne.

Levá noha spojka.

Pravá noha brzda.

Neutrál. Zapalování. Plyn.

Trvalo celé odpoledne, než Charlie dokázala objet jediné kolečko na parkovišti, aniž by se zastavila nebo zarachotila ozubenými převody tak hlasitě, že otce poléval studený pot. Další dva týdny trvalo, než se za volantem vínového Chevroletu Citation pohodlně zabydlela. Ale jakmile se tak stalo, zbytek už šel rychle. Přerušované otáčení, paralelní parkování a slalom mezi dopravními kužely, které si její otec půjčil od kamaráda pracujícího na stavbě.

Na rozdíl od své nejlepší kamarádky Jamie, která na získání řidičáku potřebovala tři pokusy, zvládla zkoušku v autoškolě napoprvé. Pak s otcem vyrazili na zmrzlinu, aby to oslavili – ona řídila, zatímco on pokračoval ve výuce a radil jí ze sedadla spolujezdce.

„Nikdy nepřekračuj povolenou rychlost o víc než pět mil,“ doporučoval jí. „Policajti tě nechají na pokoji. To jim za to nestojí.“

„A když to bude víc než pět?“ škádlila ho Charlie myšlenkou, že se hodlá stát pirátkou silnic.

Otec na ni upřel jeden z udivených pohledů, jimiž ji během dospívání častoval pravidelně. „Chceš si ten svůj řidičák užít?“

„Jo.“

„Tak dodržuj rychlost.“

Když Charlie zařadila dvojku, připadalo jí, že otec také řadí. Pevně se opřel a přelétl pohledem od čelního skla k oknu spolujezdce.

„Teď ti řeknu něco, z čeho by maminku asi trefil šlak, ale v reálném životě se překročení rychlosti někdy nevyhneš. Někdy člověk prostě nemá jinou možnost než na to pořádně šlápnout.“

Ačkoliv Josh na to nešlape a při odjezdu ze školního areálu udržuje rychlost na zákonem povolené hranici pětácti mil za hodinu, na Charlie je to stejně až příliš. Po dvou měsících stagnace je konečně v pohybu. Na tom, co se stalo, se tím samozřejmě nic nezmění. Ani na roli, kterou v tom sehrála. Charlie však doufá, že tenhle náznak pohybu je prvním krokem na dlouhé cestě k přijetí a odpuštění. A když projedou kolem jasně ozářené cedule s názvem Olyphantovy univerzity, pocítí náhlou úlevu, která ji obejmě jako hřejivá náruč.

Nebo je to jen topení, které fouká vzduch lamelovými výdechy v palubní desce. Po dlouhém stání v mrazu Charlie uklidňuje příjemné teplo i skutečnost, že auto je uvnitř stejně čisté jako zvenku. Žádná špína na podlaze ani obaly od McDonalda na předním sedadle jako v Robbieho voze. Doslova to tam voní

čistotou, až Charlie napadne, že Josh přijel rovnou z myčky. Z čalounění sedadla pod sebou ucítí závan šamponu. Mísí se s výraznou a ne úplně příjemnou vůní borovice, která se line z osvěžovače vzduchu ve tvaru stromečku visícího na zpětném zrcátku. Když odbočí na hlavní silnici vedoucí podél univerzity, stromeček se rozhoupe a vypustí další dávku borové vůně. Charlie s odporem nakrčí nos.

Josh si toho samozřejmě všimne. Ačkoliv to v žádném případě není malý vůz, na předních sedadlech k sobě mají velice blízko. Dělí je pouze středový sloupek, ze kterého se ozývá chrastění mincí a klepání plastu. Josh řídí levou rukou, pravou řadí a jejich předloktí se při tom přibližují na několik centimetrů.

„Za ten osvěžovač se omlouvám,“ prohodí Josh. „Je dost silný. Můžu ho sundat, jestli chceš.“

„To je v pořádku,“ odpoví Charlie, i když si tím není úplně jistá.

Vůni borovice jinak miluje. Jako malá si vždycky ráda čichala k čerstvě uříznutému vánočnímu stromku a vdechovala jeho vůni z plných plic. Jenže tohle je něco jiného. Chemie, která si na přírodu jen hraje. Charlie má chuť pootevřít okno. „Určitě si zvyknu.“

Josh se s tou odpovědí spokojí, přikývne a dál zírá čelním sklem na vozovku. „Počítal jsem to a myslím si, že jízda by nám měla trvat asi šest hodin, tedy bez zastávek.“

Charlie už to díky podobným cestám domů ví. K mezistátní dálnici I-80 je to půl hodiny po silnici lemované hobby markety, zubními ordinacemi a cestovními kancelářemi. Až dorazí na dálnici, potrvá dalších třicet minut, než přejedou řeku Delaware do Pensylvánie. Pak přijde pohoří Pocono a po něm hodiny ničeho. Jen pole, lesy a jednotvárnost, dokud nedojedou do Ohia a brzy poté ke sjezdu na Youngstown. Když jí Josh řekl, že může vyrazit až v devět, smířila se s tím, že se domů dostane nejdřív ve tři ráno. Ostatně neměla na vybranou.

„Klidně můžeš celou cestu spát,“ podotkne Josh.

Spát za jízdy? Nepřipadá v úvahu. Josh sice možná vypadá přátelsky a mile, ale Charlie během cesty nehodlá zamhouřit oka.

Pořád buďte ve střehu. Další rada z osvětového letáku, kterou má na paměti.

„To je v pohodě,“ ujistí ho. „Klidně ti budu dělat společnost.“

„Tak to ještě před dálnicí zastavím na kafe.“

„To nezní špatně,“ uzná Charlie.

„Tak fajn,“ odpoví Josh.

A pak jim najednou dojdou slova. Trvalo to jen dvě minuty. Charlie rozpačitě sedí v nenadálém tichu a přemýšlí, jestli by neměla něco pronést, jen aby řeč nestála. Už od chvíle, kdy jí Josh nabídl odvoz, si láme hlavu, jak se chovat v autě ve společnosti skoro neznámého člověka.

Ví, že to není jako ve filmech, kde dva cizí lidé uzavření v autě najdou bezpočet věcí, o kterých si můžou povídat, a obvykle to skončí milostným románkem, nebo vraždou. Ale když ve skutečném životě moc mluvíte, jste otravní. A když naopak mluvíte málo, jste nevychovaní.

Stejná měřítko platí i pro Joshe. Když si Charlie balila věci, obávala se, že bude příliš upovídaný, a zároveň měla strach, že neřekne vůbec nic. Mlčení dvou cizích lidí je něco jiného než dlouhá období ticha, která zažila s Maddy nebo Robbiem. S někým, koho znáte a důvěřujete mu, můžete klidně mlčet. S cizím člověkem to může znamenat cokoliv.

Cizí člověk je jen kamarád, kterého jsi ještě nepotkala, říkávala Maddy. Ironie, když člověk uváží, že ona byla z nich dvou ta kritičtější.

Charlie byla jen uzavřená a stydlivá. Bylo potřeba vytrvalého pobízení, aby ji někdo vylákal ven z ulity. Maddy byla jejím pravým opakem. Společenská a teatrální, čímž trochu lezla na nervy těm, kteří její smysl pro dramaticko nesdíleli nebo ho nedokázali ocenit. Proto tvořily dokonalou dvojici: Maddy hrála a Charlie obdivně přihlížela.

„Ty nejsi její kamarádka,“ rozohnil se jednou Robbie poté, co Maddy zavrhla společné plány a místo toho šla na večírek se spolužáky z divadelní katedry. „Jsi její publikum.“

Robbie však nechápal a nemohl nikdy pochopit, že Charlie to věděla a bylo jí to jedno. Byla ochotným publikem Maddyných výstřelků. Její klidný život tím získával na dramatickosti, kterou by jinak postrádal, a Charlie ji za to milovala.

Ale s tím je konec. Maddy je mrtvá. Charlie se stáhla ze světa. A jelikož po příjezdu do Youngstownu už Joshe nikdy nespatri, nevidí žádný důvod, proč by ho měla přetvářet z cizího člověka na kamaráda.

Když už byla skoro smířená s tím, že příštích šest hodin v autě stráví v trapném tichu provoněném umělou borovicí, Josh se za volantem najednou rozpovídá.

„Co máš v Youngstownu tak důležitého, že už se nemůžeš dočkat, až tam budeš?“

„Babičku.“

„Bezva,“ přikývne Josh přátelsky. „Rodinná návštěva?“

„Bydlím u ní.“

Během let zjistila, že tahle odpověď vyžaduje méně vysvětlování než pravda. Říct někomu, že babička formálně vzato žije v domě, který Charlie zdědila po zemřelých rodičích, obvykle znamená čelit dalším otázkám.

„Popravdě jsem ani nečekal, že se najde někdo, kdo by se mnou chtěl jet,“ pokračuje Josh. „Z univerzity moc lidí neodjíždí. V téhle roční době. A připadá mi, že tam všichni mají auto. Všimla sis toho? Parkoviště jsou k prasknutí. Překvapuje mě, že taky nemáš auto.“

„Já neřídím,“ odpoví Charlie a uvědomuje si, že to zní, jako by řídit neuměla.

Ve skutečnosti řídit nechce. Od havárie rodičů. Naposledy seděla za volantem den před jejich smrtí. Když jí před třemi měsíci vypršela platnost řidičského průkazu, neobtěžovala se ho obnovit.